

ת"פ 11730/11/14 - מדינת ישראל נגד עוזיאל עוקשי

בית משפט השלום ברחובות

28 מאי 2015

ת"פ 11730-11-14 מדינת ישראל נ' עוקשי

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
עוזיאל עוקשי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עדי סעדיה

הנאשם בעצמו וב"כ - עו"ד ארז צברי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעדה - גב' רנוקה קנטה, סך של 200 ₪ הוצאות.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ה, 28/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים בעבירות של תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין,

עמוד 1

תשל"ז-1977.

באישום הראשון נטען, כי ביום 7/8/14 תקף הנאשם את המתלוננת, שהיתה מטפלת של אמו, בנסיבות המתוארות, כלומר בעת שהשלושה עלו במדרגות אל הדירה, וזאת בבעיטה שפגעה בידה.

באישום השני, נטען, כי ביום 6/8/14 תקף הנאשם את המתלוננת, בנסיבות המתוארות, בעת שהשלושה שהו מחוץ לבית, בדחיפה, כמפורט בעובדות.

הנאשם כפר בכך שנקט באלימות, אך אישר כי נכח במקום, אולם נסיבות האירוע היו שונות.

בבית המשפט העידו המתלוננת, אשר תיארה את האירועים ומנגד, הנאשם.

אני מקבל את עדות המתלוננת, כעדות מהימנה, שבכוחה לבסס ממצאים, כנדרש במשפט פלילי, הן משום הרושם הישיר, הבלתי אמצעי, האמין שעשתה, והן משום שעדותה מתיישבת עם כלל הראיות, בניגוד לעדותו של הנאשם.

המתלוננת תיארה את השתלשלות האירועים, ואפנה לעניין האישום הראשון, שיכונה אירוע המדרגות, לעמ' 5, שורה 17 והלאה, להשתלשלות האירועים, כמתואר בעובדות כתב האישום ואפנה לתיאור האלימות: "ואחרי זה הוא נתן לי בעיטה, אמרתי לו שהוא קרוב לאור ושהוא ידליק את האור, נהיה לי סימן בבעיטה... ביד שלי, ביד ימין..." (עמ' 5, שורות 27 - 29).

המתלוננת תיארה את השתלשלות האירועים, בכל הקשור לאישום השני, שיכונה אירוע כיסא הגלגלים, החל מעמ' 4, שורה 17 ובעמ' 5, שורות 6 ו-7, תיארה את האלימות: "הוא חטף ממני את כיסא הגלגלים ודחף אותי ואמר לי שהוא יישאר עם אמא שלו ואני אלך".

המתלוננת הדגימה בידה, ולבית המשפט, כיצד בדיוק אירע המתואר בשני האישומים, וניכר היה כי היא מתארת התרחשות אמיתית שאותה חוותה.

ניכר היה במתלוננת, כי היא חרדה מאוד לאמירת האמת, ואף חוששת מפני אי אמירת אמת. אזכיר, כי מדובר בעובדת זרה, שחוששת פן תיתפס באי אמירת אמת, שמא תהיינה לכך השלכות הנוגעות לשהותה בארץ. גם מסיבה זו, התרשמתי כי היא דוברת אמת.

המתלוננת מסרה את גרסתה, גם בהודעותיה במשטרה (ת/7 ו-ת/8), ולא מצאתי סתירות או פרכות, נוכח עדותה בבית המשפט, אשר יובילו לדחיית עדותה.

המתלוננת מסרה דברים, בזמן אמת, בכל הקשור לאישום הראשון, וגרסתה תועדה בדו"חות הפעולה (4/ת ו- 5/ת) באופן המתיישב עם עדותה.

תמיכה לעדותה של המתלוננת, ניתן למצוא בדו"חות הפעולה, כך למשל מציין 4/ת כי פגש במתלוננת: "שהיתה נרגשת ובכתה מאוד ולא הצליחה לדבר".

העובדה כי השוטרים מציינים: "על גופה של המטפלת לא נראו סימני חבלה" (4/ת), אינה שוללת את עדותה, משום שהיא העידה כי: "היה לי סימן קל ביותר" (עמ' 10, שורה 14). אציין גם כי המתלוננת שחומת עור וסביר להניח כי חבלה קלה לא תיראה על כף ידה.

מנגד, הנאשם מסר עדות שאין לקבלה.

ראשית, הנאשם התייצב לבית המשפט, באופן מופגן, כשהוא מסתייע בצמד קבילים. לשאלות שנשאל, לא יכול היה להשיב תשובות ברורות, היכן נפגע, מה פשרה של התאונה, מדוע לא ניגש לדווח על התאונה למוסד לביטוח לאומי, האם ברשותו אישור המלמד כי בזמן הרלוונטי הסתייע בקבילים (אישור מיד שרה), הוא רק הקפיד לומר כי בעת הרלוונטית הסתייע בקבילים, כדי להמחיש לבית המשפט, שלא ייתכן ובעט במתלוננת.

ואכן, הנאשם הדגיש זאת בתחילת עדותו: "אני מבקש להעיד בישיבה, שכן אני מסתייע בקבילים... הרגליים שלי כואבות, הן נפוחות..." (עמ' 11, שורות 1 ו- 2). וכן, באופן מפורש, בעמ' 14, שורות 9 ו- 14: "אני לא יכול לבעוט, כי הרגליים שלי נפוחות".

התרשמתי בבית המשפט מן הנאשם, כי הוא בהחלט יכול לעמוד על רגליו, עיתים, בלהט העדות, הרים את ידיו, בכדי להמחיש דבר מה, עמד, באופן המלמד כי הוא יכול לעמוד ולהלך, גם בלא הקבילים.

עניין זה יורד לשורש מהימנות גרסתו.

מעבר לכך, הנאשם מסר גרסאות סותרות, באופן חזיתי שאינו ניתן ליישוב, בין עדותו לבין גרסתו במשטרה - 1/ת.

כך, למשל, כאשר תיאר את האישום השני, מקרה כיסא הגלגלים, בעמ' 12, שורות 4 - 9. לא טען כלל וכלל כי המתלוננת נקטה כלפיו באלימות. בצורה מפורשת אמר בעמ' 12, שורה 24: "גם באירוע עם הספסל לא היה שום דבר" ובעמ' 13, שורה 19: "לא קרה באירוע מקרה חריג, איזו אלימות". כל זאת, בניגוד לדבריו ב- 1/ת, שורה 5: "לפני שבוע היא בעצמה תקפה אותי".

גם ביחס לאישום הראשון, מקרה המדרגות, בעדותו סיפר הנאשם: "היא דחפה אותי" (עמ' 12, שורה 19). עיון ב- ת/1, שורה 9 והלאה, מלמד כי הנאשם לא אמר לחוקר, כי באירוע המדרגות המתלוננת דחפה אותו.

אלו שתי פרכות, חזיתיות, היורדות לשורש העניין.

מעבר לכך, באירוע המדרגות, האישום הראשון, בחקירתו במשטרה, תיאר את סדר העלייה, באופן שונה, באומרו: "אני העליתי את אמא שלי, אני העליתי את אמא שלי לבד" (עמ' 2, שורה 11), בעוד שבעדותו אישר את הציור של המתלוננת - ת/10, בדבר הסדר הנכון של העלייה, בהעידו: "הציור הוא נכון" (עמ' 12, שורה 12).

הנאשם הרבה להכפיש הכפשות, בלתי מבוססות, בהטילו רפש לכל עבר, אל המתלוננת, אל השוטרים, שלדבריו מושחתים, אל משפחתו, באופן הפוגע בעדותו.

איני מביא בחשבון את ת/2, שהיא הודעתו של דניאל עוקשי, בהיותה אמרה מפי השמועה.

לאור כל האמור, כאשר אני מקבל את עדות המתלוננת ומעדיף אותה על פני עדות הנאשם, אני מגיע למסקנה כי המאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים, את אשמתו של הנאשם.

אני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות של תקיפה סתם - עבירות לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ה, 28/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות של תקיפה סתם ואפנה להכרעת הדין.

מתחם הענישה בעבירות אלו, נע בין מאסר על תנאי, למס' חודשי מאסר בפועל, שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

תכלית העבירות ברורה והיא הגנה על שלומו ובטחונו של אדם.

אני שוקל את הנתונים הבאים:

האלימות שננקטה אינה ברף העליון.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם דר רחוב.

התרשמתי, כי הרקע למעשים, נובע מאהבת בן לאמו, ומן הרצון לפגוש אותה ולא ממניע אחר.

מדובר בשתי סיטואציות נקודתיות, לא אלימות נמשכת.

על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. חודש מאסר, שאותו לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך שנתיים, עבירה בה הורשע.

2. סך של 500 ₪, פיצוי למתלוננת, שישולמו לה לא יאוחר מיום 1/7/15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י' סיוון תשע"ה, 28/05/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

אתי כהן

הוקלד על ידי אתי כהן